

Hvem er jeg?

Jeg heter Mamon Jabari og er født i 1967.

Jeg er fra en by i Syria som heter Lattakia, en vakker og strålende by. Byen er fylt med mange vakre og utadvendt kvinner, og i hus kjellere finner du glassflasker med hjemmelaget vin. Øst for byen finner du idylliske fjell og grønne enger, men ser du lenger mot vest vil du ikke lete lenge før du finner det skjønnne Middelhavet. Elvene holder følge med deg hele veien, siden de strekker seg helt fra fjellene og ned til havet. Jeg er overbevisst om at dette er den vakreste byen i hele verden.

Jeg ble født i en familie med seks søsken, en far som elsket musikk, moren min og jorden sin. Vi brukte å våkne til lyden av musikk, og legge oss med kjærlige ord fra mor og far.

Det første foreldrene mine lærte meg var kjærlighet og gleden av musikk, og derfor har livet mitt blitt så innholdsrikt.

Som en ung voksen ble jeg involvert i en politisk organisasjon innen retning arbeider kommunisme og vi hadde klokketro på demokratiet. Kampen for demokrati ble etterhvert svært vanskelig, siden myndighetene hadde fastslått landet som ett diktatur. På grunn av denne

fastslåingen ble alle som var medlem av denne organisasjonen samlet inn og satt i fengsel. Jeg satt i fengsel i rundt 6 måneder, og det var en tid med både mye fysisk og psykisk tortur.

Da jeg ble sluppet ut av fengsel, bestemte jeg meg for å gi opp den politiske karrieren. I 2011 bestemte jeg meg allikevel for å engasjere meg på nytt, men ikke i politikk, men for menneskeverdet. Jeg begynte å skrive artikler som jeg sendte til internasjonale menneskerettighetsorganisasjoner. Jeg skrev hva myndighetene gjorde mot den sivilbefolkningen, og hva radikale islam-organisasjoner gjorde mot sivilbefolkningen. Derfor ble jeg igjen tatt inn av myndighetene i 2012, og igjen ble jeg torturert gjentatte ganger i løpet av en måned som føltes som den aldri tok slutt. Jeg ble hentet ut av min celle tre ganger i løpet av den måneden, og hver runde med tortur varte i 6 uutholdelige timer. Det hadde da gått opp for meg at jeg aldri kom til å se mine to døtre eller min kone igjen. Denne psykiske lidelsen var verre enn noe tortur.

Jeg ble allikevel sluppet ut av fengsel med en siste advarsel: hvis jeg skrev noen flere politiske kommentarer, artikler etc. skulle jeg bli kastet i fengsel uten noen mulighet til å slippe ut igjen.

Da jeg kom ut av fengsel den siste gangen, skjønnte jeg at jeg ikke kunne bli i et område som var styrt av et totalitært regime. Jeg kunne heller ikke flykte til et område som var styrt av islamister. Jeg ønsket heller ikke at mine barn skulle leve uten en far, og derfor bestemte vi oss for å flykte.

Vår første destinasjon var Libanon, ettersom det var vår nærmeste og eneste mulighet. I Libanon var det allerede mange syrere på flukt, og det var ikke mulighet for å skaffe seg jobb. Etter 6 måneder flyktet vi videre til Tyrkia. Tanken var som så at Tyrkia var et mye større land, derfor hadde det også flere muligheter, men dette viste seg å være en av de største tabbene i mitt liv. Det viste seg da at himmelen bak skyene ikke alltid er blå.

I Tyrkia var det ingen mulighet for mine to døtre å gå på skole. Noe barn på den alderen skal. Den eneste mulighet for skolegang var en nyoppført syrisk skole, men de hadde en betingelse; alle jenter måtte gå med hijab. Og siden dette går i strid med våre egne verdier og levemåte, takket vi nei. Min yngste datter på 9 år brukte å være våken hele natten, kun for å være våken lenge nok til å se skolebarna løpe til skolen med skolesekkene sine på ryggen. Det var alltid et blick av tristhet om morgenene og dagen startet alltid med tårer. Min kone og jeg kunne ikke gjøre så mye med denne saken og det fylte oss kun med mer sorg. Det var dager da datteren min

spurte meg om hun en dag skulle få en skolesekk, slik resten av barna hadde. Jeg svarte ja, med full optimisme, selv om jeg inni meg ikke var sikker på om dette var sant eller ikke.

I Tyrkia jobbet jeg som journalist, i tillegg skrev jeg også noveller. Kun for å få litt penger å leve av. Vi måtte flytte flere ganger innad i Tyrkia, på grunn av den økende frykten for *Jihad* i Tyrkia. Fordi min familie er humanetikere og alawitter var vi utsatt for hets og trusler fra islamister som sympatiserte med Al-Nusra og IS. Redaktøren i avisa Henta, Naji Al Jarf, var både min venn og kollega. Han ble truet på livet av IS og en måned etter at jeg kom til Levanger, ble han dessverre drept i Gaziantep i Tyrkia.

En dag dukket det heldigvis opp ett lys i tunnelen, da vi fikk en telefon fra en venn som jobber i ICORN. Han hadde gode nyheter. Han spurte meg om min livssituasjonen, og jeg fortalte han om den elendige tilstanden familien min og jeg hadde hatt de siste årene. Han fortalte meg deretter at jeg hadde rett til beskyttelse, fordi jeg var en forfatter som var truet på livet. ICORN tok dermed kontakt med Norsk PEN og satte i gang prosessen. PEN var dermed på utkikk etter en kommune som kunne ta imot oss, og Levanger virket som et attraktivt valg. Prosessen ble forsinket i over 1 år, mye av problemene var på grunn av den nyvalgte blå-regjeringen. Til slutt viste det seg at det allikevel var blå himmel bak de mørke skyene. I Levanger kunne nå begge mine døtre gå på skole, mens min kone og jeg drømmer fortsatt om en dag å kunne reise tilbake til Syria. Det går ikke en dag uten at jeg drømmer om å vende tilbake.

Jeg har dype røtter i mitt land, og jeg prøver å sette røtter i dette vakre landet, men det er veldig vanskelig og jeg er 50 år gammel.

Til slutt, selv om Norge gir oss et vanskelig klima og utfordrende værforhold, har landet allikevel introdusert oss til en haug med gode mennesker. Takk!